

[Helge Madsen.]

„Livsstraf, der ikke er fuldbyrdet ved krigstilstandens ophør, omsættes til straf af fængsel på livstid.“

Når man tager det stykke ud af loven, vil dødsstraffen altså kunne eksekveres også efter krigstidens ophør, det er en naturlig følge heraf, og den højtærede justitsminister bemærkede også, at man må være klar over, at en hel del af disse bestemmelser ikke kan blive effektive før efter krigens eller besættelsens ophør.

Der er i dag talt en hel del om dødsstraffen og om flytningen af bestemmelsen om dødsstraf. Jeg tror, der går en skillelinie igennem alle partierne vedrørende dette spørgsmål, således at det ville være naturligt, om der fandt en særskilt afstemning sted vedrørende dette punkt.

Det uoprettelige ved dødsstraffen vejer efter min mening betydeligt til. En af mine unge venner, som har været med til henrettelserne, sagde til mig: der er ingen af dem, jeg talte med inden henrettelsen, der for mig at se var så afstumpede, at de ikke menneskeligt kunne have været reddet.

I denne forbindelse tør jeg måske fremhæve et andet eksempel, som jeg kom på lidt nærmere hold. Et medlem af modstandsbevægelsen blev idømt 8 års fængsel for angiveri; han hævdede at være uskyldig, og sagen blev omsider genoptaget. Manden blev frikendt, og for at understrege, at det havde været en absolut fejltagelse, blev han forfremmet. Med sådanne eksempler in mente bliver man betænkelig ved de uoprettelige straffe.

Med hensyn til eksekveringen af dødsstraf vil jeg gerne pege på spørgsmålet om, hvem der skal påtage sig denne. Det kan dog vist ikke siges at være en opgave for politiet. Men også dette spørgsmål kan måske tages op i det kommende udvalg.

Jeg vil også minde om, at tyskernes krav om dødsstraf overfor sabotørerne under besættelsen kunne afvises og blev afvist, fordi dødsstraf ikke fandtes i dansk ret. Vi vil fremtidig med indførelse af dødsstraffen stå svagere overfor en eventuel besættelsesmagts krav i denne henseende. På den anden side vil hensynet til, at man ved at indføre dødsstraf kunne begrænse lysten til selv-tægt, veje med, når man hver for sig afgør spørgsmålet dødsstraf eller ikke dødsstraf, og jeg vil som sagt foretrække, at hvert enkelt medlem kan komme til at træffe afgørelse på dette punkt.

Som anden straf foreslås fængsel i et større eller mindre antal år. Det ville formentlig være en bedre løsning, om man så-

vidt muligt søgte at fastslå, hvilken økonomisk skade der var sket, og derefter lod forbyderen arbejde den af ved tvangsarbejde. Hvis der ikke kan siges at være sket virkelig økonomisk skade, kunne forbyderen pålægges en bøde, som skulle arbejdes af.

Med hensyn til værnemagere vil der være ganske særlig grund til at ramme dem på pengepungen. De har ved deres hele optræden vist, at de sætter pengene over alt andet, og det vil derfor være det ømtåleligste punkt at ramme dem på, således som det også er foreslået i § 118 b, stk. 1, og jeg for mit vedkommende er også godt tilfreds med stk. 2.

Med hensyn til lovforslagets enkeltheder, som vi ikke skal komme så stærkt ind på i dag, vil jeg minde om, at det ærede medlem hr. Viggo Starcke ved sine bemærkninger den 19. maj fremdrog det spørgsmål, om ikke der kunne være tale om i overskriften til 12. kapitel at erstatte „statens“ med „rigets“ eller „folkets“, fordi der i det kapitel i mindre grad er tale om egentlige statsorganer. Ordet „staten“ er derimod på sin plads i det 13. kapitel, hvor der netop er tale om de offentlige institutioner.

Jeg skal iøvrigt pege på ganske få paragraffer, som ikke har været nævnt af de øvrige ordførere, men som jeg har nævnt et par gange, for det første §§ 102 og 108. I § 102 kriminaliseres også forberedelse af bistand til fjenden, og hermed er det jo åbenbart meningen, at man legaliserer den danske kontraspionage. Hvis dette er nødvendigt, rejser spørgsmålet sig om den legale dækning for det, som på dette område allerede måtte være foretaget.

§ 108 omtaler forhold, som skal holdes hemmelige, men hvem bestemmer, hvad der skal holdes hemmeligt, og hvem ved, hvad det er, der skal holdes hemmeligt? Der åbnes her efter min opfattelse muligheder for mørklægning af danske regerings handlinger.

Endelig vil jeg med hensyn til § 111 spørge, om det er rimeligt at have dødsstraf for denne forbyrdelse. Vil de, der indlader sig på en voldelig omstyrtning af statsforfatningen, ikke i almindelighed være folk, som mener at arbejde for en idé, og vil der ikke i praksis altid under sådanne forhold foretages sådanne handlinger, at der vil foreligge overtrædelse af §§ 98, 99, eventuelt 237?

En række paragraffer, som den højtærede justitsminister har erklæret sig villig til at forhandle om, er der ikke grund til at gå ind på her. Jeg vil sige til det ærede medlem hr. Johs. Christiansen, der omtalte § 129 a, at